

A movie poster for the film 'Tähtihauta'. The scene is set in a graveyard at sunset, with a vibrant orange and red sky. A young girl with long dark hair in a braid, wearing a dark blue trench coat, stands with her back to the camera. To her left, a black cat with glowing yellow eyes sits on a large, dark stone tombstone. In the background, a simple wooden cross is visible among other graves. Red and orange autumn leaves are scattered in the air and on the ground. The overall mood is mysterious and slightly ominous.

KRISTINA OHLSSON

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

TÄHTIHAUTA

WSOY

MUITA KRISTINA OHLSSONIN TEOKSIA

Lassilapset

Hopeapoika

Kivienkelit

Zombikuume

Ihmissuden salaisuus

Muumiomysteeri

Tulipyörä

KRISTINA OHLSSON

TÄHTIHAUTA

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos
STJÄRNGRAVEN

Copyright © Kristina Ohlsson 2024
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan
suomennostyötä

ISBN 978-951-0-50821-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Alva näki mustan kissan ensimmäistä kertaa isän syntymäpäivänä. Syysloma oli juuri alkanut, ja sää Hovenäsetissä oli aurinkoinen vaikkakin viileä. Yleensä äitiä alkoi masentaa isän syntymäpäivänä, mutta tänään hän vaikutti aika iloiselta. Ainakin aamulla. Hänen suuri haaveensa oli nimittäin toteutunut: hän oli saanut ostettua perheelle ranta-aitan.

Tänään heille luovutettaisiin aitan avain.

Äiti oli niin tohkeissaan, että unohti sammuttaa kahvinkeitin ja jätti leivät paahtimeen kärehtymään.

– Anteeksi! hän huusi, kun palohälytin alkoi piipittää.

Alva leyhytti kädellä savua kasvoiltaan. Pikkuveli Ivan ulvoi kimeästi ja piteli nenäänsä. Alva nousi pöydästä ja meni ulos hakeakseen päivän lehden. Silloin hän näki mustan kissan.

Kissa istui postilaatikon vieressä ja nuoli etutassuaan. Tassu oli valkoinen, mikä oli hiukan outoa, sillä muut tassut ja kissan turkki olivat mustia. Silmät taas olivat keltaiset.

Oli marraskuun ensimmäinen viikko, ja talvi oli tuloillaan. Suuri leirintäalue, jossa Alvan perhe asui, oli autiona. Ihmisiä ei näkynyt missään. Musta kissa siellä kuitenkin oli. Auringon kuulas valo sai sen turkin kiiltelemään. Alvan nähdessään kissa alkoi naukua.

– Hei, kissa, mitä kuuluu! Alva sanoi ja hymyili.

Alva piti kissoista, mutta hänen äitinsä ei. Kun äiti oli ollut pieni ja asunut vielä Argentiinassa, hänen kimppuunsa oli kerran koulumatkalla käynyt kaksi kissaa. Siitä lähtien hän oli inhonnut niitä. Kun Alva palasi sisälle lehden kanssa, äiti sattui näkemään pihalla olevan mustan kissan.

– Ovi kiinni, ettei katti tule sisään. Pian nyt!

Alva totteli vastahakoisesti.

Kissahan oli selvästi ihan kiltti.

– Ehkä sillä ei ole kotia, Alva sanoi.

– Takuulla on, äiti totesi.

– Olen lukenut ihmisistä, jotka hankkivat kesällä kissoja ja hylkäävät ne sitten syksyllä, Alva sanoi.

– Ehkä tuo on sellainen kesäkissa.

– Kesästä on jo kauan. Enkä jaksa jankuttaa. En nyt isän syntymäpäivänä.

Isän syntymäpäivänä.

Ihan kuin isä olisi vielä elossa.

Alva nielaisi voimakkaasti.

Isän syntymäpäivä oli vuoden toiseksi masentavin. Ainoa sitäkin kamalampi oli isän kuolinpäivä. Isä oli menehtynyt eräänä kylmänä maaliskuisena iltapäivänä. Siitä oli nyt kaksi vuotta ja kahdeksan kuukautta.

Melkein tuhat päivää.

Alva oli ainoa, joka oli pitänyt kirjaa. Hän tuntui olevan myös ainoa, joka ihmetteli edelleen, mitä tapahtui silloin, kun isä kuoli.

He nauttivat aamiaista hiljaisuuden vallitessa. Alva ja pikkuveli söivät Yoggi-jugurttia ja voileipiä. Äiti joi kahvia, mutusti herajuustolla ja tomaatilla päällystettyä näkkileipää ja luki samalla sanomalehteä. Keittiössä leijui edelleen palaneen paahtoleivän käry. Heidän kotinsa oli suurempi kuin asuntovaunu, mutta pienempi kuin tavallinen talo. Se oli ikään kuin pyörillä kulkeva kesämökki.

Äiti oli se, joka oli alun perin keksinyt, että he muuttaisivat tavallisen talon sijasta talovaunuun. Isä oli ihastunut ehdotukseen, joten perhe oli päätenyt lopulta Hovenäsetin leirintäalueelle. He olivat asuneet aiemmin omakotitalossa Kungshamnissa, jonne oli kolmen kilometrin matka, mutta siellä isä ei ollut ikinä viihtynyt.

Äidin puhelin piippasi. Hän luki saapuneen viestin otsa rypyssä.

– Onko jotain tapahtunut? Alva kysyi.

Äiti pudisti päätään.

– Ei sentään, hän sanoi. – Tuo oli vain Johan. Yhteen leirintäalueen mökeistä on tulossa vuokralaisia. Johan ei tiennyt tarkalleen milloin, mutta hän halusi varoittaa meitä etukäteen, jotta emme ylläty, kun tänne ilmestyy vieraita ihmisiä.

Johan oli leirintäalueen omistaja. Äiti ja Johan tunsivat toisensa hyvin.

– Tuleeko lapsiakin? Ivan kysyi.

Äiti silitti pikkuveljen hiuksia.

– Se jää nähtäväksi.

Alva vaipui mietteisiinsä. Tähän aikaan vuodesta leirintäalueelle ei yleensä saapunut uusia asukkaita. Hän ihmetteli, mitä tulijat tekisivät täällä ja miten pitkään he aikoivat viipyä.

Asia ei kuitenkaan tuntunut merkittävältä. Alvan perheellä oli tänään muuta ajateltavaa.

– Monelta saat ranta-aitan avaimen? Alva kysyi.

Äidin ilme kirkastui.

– Kymmeneltä. Tunnin päästä. Eikö olekin jännää?

Alva nyökäytti nopeasti päätään.

– Ihanaa, että tekin olette nyt syyslomalla! äiti iloitsi.

– Voimme alkaa sisustaa aittaa kolmistaan.

Aitan sisustaminen ei totta vie kuulunut Alvan lomasuunnitelmiin, mutta hän ei halunnut kertoa äidille omista aikeistaan. Hänen suunnitelmansa koskivat isää. Äiti oli ottanut vapaata töistä laittaakseen ranta-aitan kuntoon, mutta sen ei pitäisi olla Alvan ongelma.

Ivan ryysti viimeisen tilkan jugurtistaan.

– Milloin mennään hautausmaalle? hän kysyi.

Äidin katseeseen ilmestyi alakuloinen pilkahdus.

– Sitten kun ollaan saatu avaimet. Voimme samalla kertoa isälle ranta-aitasta.

Kaipausta tuntui kipuna Alvan koko kehossa.

Kunpa isä olisi täällä. Kunpa kaikki olisi niin kuin ennenkin. Isästä oli ollut mahtavaa käydä Alvan ja Ivanin kanssa veneilemässä, ja hänellä oli aina ollut aikaa kuunnella, kun he halusivat jutella mieltään painavista asioista. Äiti oli luonteeltaan paljon rempseämpi kuin isä. Hänkin kuunteli heitä mielellään, mutta teki yleensä samalla jotain muuta. Ja vaikka äiti-kin piti merestä, hänestä ei ollut hauskaa ajella veneellä.

Oli tosi epäreilua, että isä oli kuollut. Se oli epistä sekä isää että muita perheenjäseniä kohtaan. Isältä jäi kokematta niin paljon kaikkea, kuten vaikkapa se, että he saisivat pian avaimen uuteen ranta-aitaan. Alva vilkaisi kelloa ja katsoi sitten sanomalehteä, jonka äiti oli taitellut kokoon ja pannut sivuun. Alva halusi selata

lehden läpi niin pian kuin mahdollista, muttei äidin nähden.

Alva vei astiat tiskialtaaseen ja vilkaisi ulos ikkunasta. Taivas hehkui edelleen sinisenä, ja syksyn alastomiksi riisumat puunoksat huojuivat mereltä puhaltavassa tuulessa. Talovaunun takapihan sileällä kalliolla oli Alvan aiemmin näkemä musta kissa. Se istui hievahattamatta paikoillaan, ikään kuin heitä odottaen.

Alva meni omaan huoneeseensa pukeakseen vaatteet päälle. Hän ajatteli kissaa. Hän ei muistanut nähneensä sitä aiemmin. Kissa vaikutti yksinäiseltä, ja sää muuttuisi päivä päivältä kylmemmäksi. Voisikohan Heidi tai Harry ottaa kissan hoitaakseen? Alva kysyisi sitä heiltä myöhemmin.

Heidi ja Harry olivat paras puoli siinä, että Alvan perhe oli muutama vuosi sitten muuttanut pois Kungshamnista. Nyt kaikki kolme asuivat lähellä toisiaan. He olivat olleet ystäviä pienestä pitäen ja kävivät koulua samalla luokalla. Äidin ja Ivanin ohella Heidi ja Harry olivat Alvan elämän tärkeimmät ihmiset.

Alva puki ylleen housut ja puseron. Kun hän oli sujauttamassa puseroa päälleen, hänen kätensä osui seinällä roikkuvaan julistetauluun. Taulu heilahti vinoon, muttei onneksi pudonnut lattialle. Alva ilahtui aina kuvaa katsoessaan. Se esitti maailman suurinta tivolia, jossa Alva aikoi jonain kauniina päivänä itse-

kin käydä. Niin hän oli vakaasti päättänyt. Hän oli myös päättänyt hankkia isona oman tivolin. Mieluiten Argentiinasta, missä äidin suku asui.

Alvan katse kohdistui yöpöydällä olevaan isän valokuvaan. Kuvassa isä hymyili leveästi, ja hänen tumma tukkansa oli hiukan pörrössä. Isän mielestä mikään ei ollut koskaan ollut mahdotonta. Hänestä Alvan tivoli-idea oli ollut erinomainen, ja hän oli kannustanut Alvaa aina kaikessa.

Tuhat päivää, Alva ajatteli ja silitti kehystettyä kuvaa sormellaan. Olet pian ollut poissa tuhat päivää. Enkä enää pohdi tivoliani yhtä usein kuin ennen.

Ajatukset vilistivät Alvan mielessä. Kaikki suunnitelmat eivät edes mahtuneet päähän. Varsinkin nyt kun mieltä hallitsi hirveän suuri salaisuus, josta hän ei voinut puhua kenenkään kanssa. Joskus tilanne tuntui surulliselta, mutta useimmiten se vain suututti häntä.

Nyt Alvan mitta oli tullut lopullisesti täyteen.

– Lupaen selvittää totuuden, isä, hän kuiskasi päätäväisellä äänellä. – Syysloman aikana minun on pakko saada tietää, mitä tapahtui kun kuolit. Se on tehtävä nyt tai ei koskaan.

Tuntia myöhemmin koko perhe seisoi ranta-aitan ulkopuolella.

Äidillä oli päässä itse tehty keltainen neulepipo, ja hänen tummanruskeat, kiharat hiuksensa roikkuivat vapaasti olalla. Hän näytti onnelliselta. Alvaa hytisytti. Hän ei ollut pukeutunut sen paremmin pipoa kuin kaulahuiviakaan, mikä kadutti häntä nyt. Hänen hiuksensa olivat yhtä tummat ja paksut kuin äidilläkin, mutta tuuhea tukka ei auttanut pakkasta vastaan, vaikka taivaalla paistoikin aurinko.

Äiti katsoi ranta-aittaa ja hymyili. Isoisän kuoltua vajaa vuosi sitten hän oli saanut perintönä rahaa ja ryhtynyt heti etsimään sopivaa aittaa. Alva tutkaili rannan vieritse levittäytyvää pitkää aittarivistöä. Hänen Göteborgissa asuvat serkkunsa olivat kerran kutsuneet Hovenäsetiä maailman pienimmäksi paikaksi. Siellä ei

ollut yhtään kauppaa, ei ravintoloita, ei hotelleja eikä edes koulua. Kylässä oli kuitenkin sata valkoista taloa, kesäisin auki oleva kioski ja tosi paljon ranta-aittoja. Ja aivan Hovenäsetin kupeessa sijaitsi myös leirintäalue, missä Alva asui.

Äidin ranta-aitta oli Resovägen-nimisen kadun varrella. Aitta oli punainen ja näytti pikkuruiselta puutalolta. Oven yläpuolella oli valkoinen kyltti, jossa luki Sara-Olivia. Se oli heidän aittansa nimi. Millään muulla aitalla ei ollut äidin mielestä yhtä upeaa nimeä. Aitassa oli myös pieni ullakko, jossa Alva saisi kuulemma olla kaveriensä kanssa yötä. Se kuulosti Alvasta kivalta, mutta vasta sitten, kun tulisi kevät.

Heitä päin käveli mies, jonka Alva tunnisti. Mies oli putkiasentaja, ja hän oli kerran auttanut äitiä korjaamalla talovaunun tiskialtaan.

Ivan nykäisi äitiä kädestä.

– Onko tuo välittäjä?

Äiti naurahti.

– Ei. Sehän on Birger, kai sinä hänet muistat?

Samassa äiti vakavoitui, sillä Birgerin takana näkyi kaksi muuta ihmistä. Heidi ja Harry. He tiesivät, että äiti saisi kohta aitan avaimen, mutta Alva ei ollut arvannut, että he saapuisivat paikalle. Ei ollut äitikään. Hän kääntyi nopeasti Alvan puoleen ja sanoi matalalla äänellä:

– Eikö sovittu, että olisimme pelkästään perheen kesken, kun tulemme aitalle ensimmäistä kertaa?

Niin he olivat sopineet, mutta Heidi ja Harry tahtoivat ilmeisesti silti olla mukana. Alva riensi ystäviensä luokse ja selitti tilanteen.

– Selvä homma! Heidi sanoi ja punastui. – Olimme vain kamalan uteliaita.

– Voidaanko tulla käymään myöhemmin? kysyi Harry, jonka poskia oli niin ikään alkanut punoittaa.

– Me mennään täältä hautausmaalle, Alva sanoi.
– Mutta tulkaa huomenna!

Heidi ja Harry halasivat Alvaa ja lähtivät pois.

Birger oli pysähtynyt juttelemaan äidin kanssa. Hän ei näyttänyt yhtään niin iloiselta kuin yleensä.

– Jaha, Birger sanoi. – Huhut siis pitävät paikkansa. Sinä olet ostanut Bernhardssonien ranta-aitan. Onko totta, että aiot avata tähän kahvilan?

Äiti nyökkäsi ylpeän näköisenä.

– On. Totta molemmat.

Alva hymyili nähdessään, kuinka tyytyväiseltä äiti vaikutti. Äiti oli puhunut monta vuotta siitä, kuinka avaisi Hovenäsetiin oman kahvilansa. Nyt hänen haaveensa viimein toteutuisi.

Birger raapi otsaansa.

– Onko sinulla tosiaan aikaa? Sinähän teet töitä valokuvaajana.

– Niin teen. Ja kyllä vain, minulla on aikaa.

Äidillä oli tapana sanoa, että hän rakasti kameroita melkein yhtä paljon kuin lapsiaan, mutta iski silloin aina merkitsevästi silmää. Hänellä oli iso liuta kameroita ja tarvikkeita, ja hän osasi ottaa mielettömän hienoja kuvia.

– Kahvilasta tulee aika pieni, Birger sanoi ja vilkaisi ranta-aittaa.

– Parempi sekin kuin ei kahvilaa ollenkaan, äiti sanoi.

Birger nyökäytti päätään.

– Niinkin siihen voi tietysti suhtautua. On joka tapauksessa mukavaa, että aitalle tulee käyttöä. Bernhardssoneja ei ole näkynyt moneen vuoteen. He taisivat jättää aitan oman onnensa nojaan.

– Kenties, mutta nyt se on minun, äiti sanoi.

Birger toivotti heille onnea ja näytti olevan aikeissa jatkaa matkaa. Sitten hän kuitenkin seisahtui.

– Onko näillä nurkilla sattunut näkymään pientä tyttöä? hän kysyi. – Yksin liikkeellä. Yllään tumman-sininen takki, ja nukke kainalossaan.

Äiti pudisti päätään, ja niin tekivät myös Alva ja Ivan.

– Onpa outoa, Birger sanoi ja raapi päälakeaan.

– Näin tytön aamulla, kun olin ulkoiluttamassa koiraa. En tunnistanut häntä, eikä lähistöllä ollut muita

aikuisia. Niinpä päätin mennä kysymään, onko hänellä jokin hätänä, mutta hän ehti kadota kuin maan niemänä.

Äiti meni vakavaksi.

– Merkillistä. Pidämme silmät auki tytön varalta.

– Hyvä, Birger sanoi. – Olisi hyvä saada tietää, että hänellä on kaikki kunnossa. Ulkonahan on aika kylmä.

Niin sanottuaan hän lähti jatkamaan matkaa.

Alva jäi katsomaan Birgerin loittonevaa hahmoa.

Hän mietti, kuka tyttö mahtoi olla ja miten tämä oli tullut Hovenäsetiin.

Alva nosti hartioitaan, kun hyinen tuulenpuuska puhalsi päin naamaa. Hän koetti tähyillä, näkyikö tyttöä missään. Edessä avautui kuitenkin vain autio katu, jonka pinnalle kerääntynyt kosteus oli alkanut muuttua jääksi.

Hetkeä myöhemmin paikalle kurvasi auto, joka pysähtyi vähän matkan päähän aitasta.

Kuljettajan puolelta nousi asunnonvälittäjä – nuori nainen, jolla oli mustat hiukset.

– Hei, Gloria! nainen huusi. – Terve, lapset!

Äiti hymyili ja heilautti naiselle kättään.

– Miksi nainen huutaa, vaikka me ollaan näin lähellä? Ivan kuiskasi. – Onko hänellä huono kuulo?

Alva tyrskähti, ja äiti loi häneen ankaran katseen.

Välittäjä kiiruhti heidän luokseen.

– Anteeksi, että olen vähän myöhässä.

– Ei hätää, Malin, äiti sanoi. – Nautimme tässä auringosta.

Niinpä niin, Alva ajatteli ja työnsi kädet taskuihin, jotta ne eivät jäätyisi kalikoiksi.

Asunnonvälittäjä ojensi äidille kookkaan rauta-avaimen.

– Ole hyvä, hän sanoi juhlalliseen sävyyn. – Nyt aitta on sinun.

– Kiitos! äiti sanoi ja kihersi tyytyväisenä ottaessaan avaimen vastaan.

Ikään kuin aitta ja avain olisivat lahja välittäjältä.

Alva tuijotti isoa avainta. Se oli suurin piirtein viisi kertaa normaalin avaimen kokoinen.

Malin huomasi Alvan ihmettelevän katseen ja sanoi:

– Tuo on onnenavain. Aitan varsinainen avain on siinä vieressä oleva pienempi.

– Mikä ihmeen onnenavain? Ivan kummasteli.

Malin hymyili leveästi.

– Onnenavaimiksi kutsutaan sellaisia, jotka eivät käy mihinkään lukkoon. Tuo iso avain on kulkenut omistajalta toiselle, vaikka aitan lukko on vaihdettu monen monta vuotta sitten. Noin isoja avaimiahan ei enää käytetä.

– Onpa jännää! äiti hihkaisi ja hypähti pari kertaa paikoillaan. – Tulkaa, mennään katsomaan, miltä aitassa näyttää.

Hän harppoi tanssivin askelin ranta-aitan ovelle ja käänsi avainta lukossa. Alva pyöritteli silmiään. Hehän olivat jo nähneet aitan silloin, kun välittäjä oli esitellyt sitä.

– Tadaa! äiti sanoi ja avasi oven.

Sitten hän astui riemua uhkuen sisälle aittaan.

Ja päästi suustaan kauhistuneen kiljaisun.

3

Alvan näkemä musta kissa!
Se oli jollain ilveellä päässyt sisälle aittaan, ja kun äiti avasi oven, kissa otti vauhtia ja loikkasi suoraan häntä päin.

– Hus, tiehesi siitä! Malin hätisteli.

Alvan mielestä kissa näytti pelokkaalta juostessaan pakoon.

– Olkaa kilttejä sitä kohtaan, hän sanoi hiljaa.

Äiti veti syvään henkeä.

– Säikähdin puolikuoliaaksi.

– Pyydän kovasti anteeksi, Malin sanoi. – En yhtään tajua, miten se on voinut päästä sisälle.

Äiti astui hitaasti peremmälle. Hän katsoi epäluuloisena ympärilleen ja näytti pelkäävän, että jostain ilmestyisi lisää kissoja. Kaikki vaikutti kuitenkin rauhalliselta.

Samassa hän huomasi jotakin, mikä näytti hämmentävän häntä yhtä paljon kuin kissakin.

– Luulin... äiti sanoi. – Minä... Miksi täällä on vielä tavaraa?

Välittäjä työntyi äidin ohi sisälle. Ivan seurasi uteliaana perässä.

– Niin siis, Malin sanoi hermostuneena. – Myyjät lähettivät sellaisia terveisiä, että he eivät tarvitse kaikkia tavaroitaan. Niinpä he jättivät osan tänne. He ovat ostaneet uudet tarvikkeet uuteen aittaansa. Se on Hunnebostrandissa.

Hunnebostrandissa.

Sinne oli vain kaksikymmentä kilometriä.

Äiti käveli hitaasti ympäri aittaa. Alva ja Ivan tekivät samoin. Pikkuveli tarttui Alvaa vaivihkaa kädestä. Aitassa oli kylmä, ja siellä haisi oudolta. Vanhalta ja ummehtuneelta, jotenkin maatuneelta. Se ei ollut mikään hyvä enne. Maatunut lemu tarkoitti sitä, että jossakin saattoi olla hometta.

Alva katsoi ympärilleen.

Edelliset omistajat olivat jättäneet aittaan vanhoja hummerimertoja, muutaman pelastusliivin ja joitakin veneilytarvikkeita. Siellä oli myös muutama huonekalu: pieni pöytä, kolme tuolia ja iso hylly. Kaikki näyttivät käyttökelpoisilta, ja pelastusliivit olivat peräti melko hienon näköisiä.

Ivan osoitti nurkassa olevaa puulaatikkoa.

– Mitä tuossa on? hän kysyi.

– Ei aavistustakaan, äiti sanoi ja avasi laatikon kannen.

Alva kurkisteli äidin olan yli.

– Sarjiksia! Ivan huusi ihastuksissaan. – Tosi paljon sarjiksia!

Ivan oli oikeassa. Puulaatikossa oli suuri määrä Aku Ankka -lehtiä.

– Ja nuotteja, äiti sanoi ja poimi laatikosta nuottivihkon. – Ehkä Harry voisi haluta tämän?

– Ehkä, Alva sanoi. – Jos ne ovat pianonuotteja.

Harry suorastaan rakasti pianonsoittoa ja haaveili, että pääsisi isona soittamaan suurille esiintymislavoille ympäri maailman. Hänellä oli huoneensa seinällä lista eri konserttitaloista. Jonain päivänä hän voisi ruveta ruksimaan niitä yksi kerrallaan pois. Kenties samoihin aikoihin, kun Alva avaisi oman tivolinsa.

– Katsohan vain, välittäjä sanoi ja nauroi remakasti.

– Siinähan on kokoelma kaikkea kivaa.

Äiti katsoi Malinia.

– Eivätkö edelliset omistajat halunneet sarjakuvia ja nuottejakaan?

Välittäjä pudisti päätään.

– Niin kuin sanoin, he ovat ostaneet tilalle uusia.

– Uusia vanhoja sarjakuvalehtiäkö? äiti ihmetteli ja kohotti toista kulmakarvaansa.

Malin ei vastannut, katsoi vain kelloaan.

– Minun on mentävä toiseen tapaamiseen, hän sanoi. – Mutta minut saa kiinni puhelimella, jos teille tulee jotain kysyttävää.

Ivan poimi yhden sarjakuvista käteensä ja ryhtyi selaamaan sitä. Äiti kohautti olkapäitään.

– Ei kai sillä ole väliä, että tänne on jätetty vanhaa tavaraa, hän sanoi. – Voimme käyttää niitä, kunnes hankimme uudet.

Ivan penkoi laatikkoa syvemmältä. Hän oli oppinut lukemaan vuosi sitten ja tykkäsi tosi paljon sarjakuvalehdistä.

Äiti avasi ranta-aitan toisen oven, joka avautui merelle. Ulkona näkyi harmaa, aaltoileva vesi ja aittaan kuuluva laitur. Äiti veti syvään henkeä. Hän vaikutti jälleen iloiselta.

Alva kuunteli hiljaisuutta ja huomasi, että hänellä oli edelleen kylmä. Hänestä tuntui kuin ranta-aitassa olisi jotakin vialla. Oli outoa, että aittaan oli jätetty vanhoja tavaroita, mutta toisaalta omistajat eivät olleet käyneet siellä moneen vuoteen.

Aitan editse sujahti varjomainen hahmo. Musta kissa ei näemmä aikonut jättää heitä rauhaan. Alva seurasi sitä katseellaan.

Mitä kissa tahtoi? Entä miten se oli päätynyt Hovenäsetiin?

*Ikkunan takana avautui synkeä ja kylmä näkymä,
mutta keskellä ruutua oli huurua. Ihan kuin joku
olisi seissyt ikkunan ääressä ja hengittänyt lasiin
— ja kirjoittanut sitten huurtuneeseen kohtaan
viestin:*

P i d ä v a r a s i .

Mitä todella tapahtui, kun isä kuoli? Alva on miettinyt asiaa kauan, ja nyt hän aikoo kaivaa totuuden esiin. Samaan aikaan Hovenäsetin leirintäalueelle saapuu pieni tyttö äitinsä kanssa. Mitä he tekevät siellä keskellä marraskuuta? Entä miksi tytön äiti on niin vihainen?

Arvoituksia ilmaantuu vain lisää. Musta kissa seuraa Alvaa, ja öisin hän kuulee karmivia ääniä. Joku hiiviskelee hänen ovensa takana eikä jätä häntä rauhaan. Pian Alva tajuaa, että isän kuoleman selvittely on saattanut koko hänen perheensä vaaraan. On mysteerejä, jotka pitäisi vain unohtaa...

Tähtihauta on toinen, itsenäinen kirja huippudekkaristi KRISTINA OHLSSONIN Hovenäsetin lapsista kertovassa sarjassa, jossa kaverukset Alva, Heidi ja Harry tutkivat menneiden aikojen synkkiä salaisuuksia ja hirveitä tapauksia. Lue myös sarjan edellinen osa *Tulipyörä*.

www.wsoy.fi

N84.2 ISBN 978-951-0-50821-3

PÄÄLLYS: Niklas Lindblad,
Mystical Garden Design

VALOKUVAT JA KUVALÄHTEET:
Shutterstock, Midjourney ja
Adobe Firefly